

der ikke tvivles; men ligefom der ikke kan tvivles derom, ſaaledes kan der heller ikke tvivles om, at Rigsdagen er Repræſentation for Folketirken, og derfor ſiger jeg ikke ſaaledes ſom den ſidſte ærede Taler, at, derſom vi rørte ved ſaadanne Sager, vilde det være et Veris for, at vi være inde paa en feil Vej. Jeg ſiger tværtimod, at vi vilde være inde paa en feil Vej, derſom vi ikke rørte ved ſaadanne Sager, ſelv om vi ſaae, at der var nogen Daarligdom derved, thi derſom man vilde ſige: Her er der nogen Daarligdom tilſtede, lad os ikke røre derved, da var dette Noget, ſom man ikke havde Lov til. Naar Rigsdagen finder Noget, ſom er Daarligdom enten i det borgerlige eller kirkelige Liv, da er det Rigsdagens Pligt, og da navnlig den Enkeltes Pligt, ſom ſer det, at røre derved, ſelv om Andre ſige: Det er noget Hjedeligt Noget, der kommer en Hjedelig Fornemmelse op derved, du maa hellere tie, thi det er ikke rigtig paſſende og heller ikke meget ſmagfuldt. Derſom man vilde ſige noget Saadant til mig, da vilde jeg ſvare: Lad for den Lære, den kan jeg aldeles ikke bruge. Jeg ſiger, at med Henſyn til de folketirkelige Spørgsmaal gjælder det om, at man rører ved Alt det, ſom er urigtigt, og ved det, ſom er fortærende, og ſaaledes ſom Konfirmationen nu er indrettet, mener jeg, at den er fortærende og ødelæggende overfor Folketirken. Derfor maa dette beſtemt rettes. Jeg mener ikke, at det ſtulde rettes af Rigsdagen gennem en Lov, men jeg mener, at det er rigtigt, at Rigsdagen henviſer Sagen til Kultusministeren, og at ſaa han ſøger at fremme Sagen. Jeg finder, at det er en Urimelighed at ſige, at viſſe verdslige Kundſkaber i Skrivning og Regning ſkulle være en Betingeſe for, at man kan blive konfirmeret; jeg mener, at dette maa være en Sag mellem den Enkelte og vedkommende Præſt. Saaledes ſom det nu er, er der jo meget Galt deri, Enhver kan jo tænke paa ſin egen Konfirmation og paa, hvorledes man ſtod, dengang da man blev konfirmeret. Lad Enhver gribe i ſin egen Varm og tænke paa, hvorledes han ſtod dengang. Dengang ſtod man ſaaledes, at det Hele var en Skik: Nu er jeg bleven en voksen Karl, og derfor ſkal jeg konfirmeres; det er aldeles nødvendigt. Tidligere var det jo ſaaledes, at man hverken kunde blive det ene eller det andet, naar man ikke var konfirmeret. Nu er dette forandret, men Vanen er ikke forandret. Den gamle Skik og Brug er endnu tilbage, og den øver en ſtor Indflydeſe; men Alt dette maa bort, thi ellers rammes Folketirken af adſtillige af de haarde Domme, ſom ere udtalte af flere, ſom ere indenfor Folketirken, og ſom i Sandhed ikke have ment Kristendommen det ilde, men ſom have ment den det vel. Det har derfor ikke nogen Betydning overfor mig, enten et ſaadant Andragende indkommer fra Folk, der ere indenfor Folketirken, eller fra Folk, der ere udenfor Folketirken. Jeg

ſer paa ſelve Sagen, og naar jeg da finder, at det er en god Sag, da taler jeg for den, eller idetmindſte ſtemmer jeg for den, og derfor kan jeg ikke Andet end tilraade det høie Thing at ſtemme for at anbefale denne Sag til den høitærede Kultusminister, thi jeg tror, at det er Noget, ſom baade kan og ſkal rettes. Det kan ikke gaa med dette Banevæſen, ſom vi ere komne ind i. En Fader, ſom ikke engang vilde betro ſin Søn 5 Kroner, betror ham meget godt at lade ſig konfirmere, fordi han ikke regner det for Andet end en ren Skik, og dette er ikke det Mindſtbetydende for mig. Konfirmationen er nu ikke bleven til Andet end en rent borgerlig Handling. Man kommer ud af Skolen, og ſaa ſkal man til det. Dette maa tages bort. Men ligeledes mener jeg, at den første Nadver ogſaa er helt forøft ordnet nu for Liden. Det holder ikke Skik hverken efter den kriſtne Kirkes Opfattelse og heller ikke efter Luthers Opfattelse. At man nu kalder Noget Lutherdom, ſom ikke er Lutherdom, er en helt anden Sag; men i vor Tid er dette blevet ganſte godt oplyſt, og det vil fremdeles blive oplyſt. Jeg gjentager atter, for ikke at komme længere ind paa dette Omraade end høiſt fornøden: Lad os ſtemme for denne Sag og anbefale til den høitærede Kultusministers Overveieſe, hvad han mener, der videre er at gjøre i denne Sag.

Kjær: Ja, det er kun et Par Ord, jeg vil leſſage det Andragende med, ſom findes under Nr. 28 fra Søren Jenſens Enke i Uttrup. Jeg ſkal ikke negte, at jeg ved at læſe dette Andragendes Motiver, var nær ved at ſjæle mig oprørt over den Behandling, ſom har fundet Steb lige overfor hendes Søn. Det er i høi Grad betegnende, at man i dette Andragende ſer, at der foruden de andre Atteſter, ſom Andragendet er leſſaget af, ogſaa er en Atteſt fra den Vedkommendes Kompagnichef, hvori det hedder, at der under hans Kjenſetiid ſom Soldat har været tilbent ham mange Straffe for Overtrædeſe af de militære Befalinger, forinden det blev klart, at han led af Sindſygdgom. Dette ſiger jeg, er overordentlig betegnende for, hvilken Iver de militære Autoriteter lægge for Dagen overfor enkelte Individider. Jeg forſtaar meget godt, at de kunne have med Folk at gjøre, der betragtes ſom Simulanter. Men at de, naar de have en ſaadan Perſon for ſig ſom her, holde ham ſaa længe i Kjenſetiid og forværre ham, ſaaledes ſom det kan ſes, at han er bleven, det forekommer mig at være en temmelig ſtreng Behandling og værre end nødvendigt. Men hvad jeg iſær føler mig berørt af, er, at jeg ſer, at det tidligere Andragende fra Vedkommende til Krigsministeren om Invalideunderſtøttelse er blevet afviſt. Nu er det mig kjært, at hele Udvalget denne Gang har været enigt om at indſtille Andragendet til Krigsministeren, og jeg vil ikke alene haabe, at den ærede Krigsminister vil tage ſig af